

Вобраз палясоўшчыка Тараса ў паэме "Тарас на Парнасе"

Паэма "Тарас на Парнасе" напісана ў сярэдзіне XIX ст. Аўтарства яе прыпісвалася В. Равінскаму, Т. Манькоўскаму, В. Дуніну-Марцінкевічу, А. Вярыгу-Дарэўскаму, студэнтам Горы-Горацкага сельскагаспадарчага інстытута. Г. Кісялёў лічыць, што паэму напісаў Канстанцін Вераніцын, які нарадзіўся на Віцебшчыне. Гэтай думкі сёння прытрымліваецца большасць даследчыкаў. Галоўны герой паэмы — палясоўшчык Тарас. Гэта чалавек дасціпны, кемлівы, сумлены ў адносінах да сваёй працы. Ён па-свойму, крыху смешна, успрымае жыццё і тлумачыць яго на свой сялянска-практычны лад. Адноўчы, стомлены нялёгкай працай, Тарас прысеў адпачыць і заснуў. У сне з ім здараюцца неверагодныя прыгоды: уцякаючы ад мядзведзя, Тарас трапіў у яму і аказаўся на тым свеце, пры дарозе, што вяла на гару Парнас. Падымаючыся на гару, ён сустракаецца з вядомымі пісьменнікамі Пушкіным, Лермантавым, Жукоўскім, Гогалем, якія выступалі за дэмакратызацыю літаратуры, яе народнасць і гуманізм. Тут жа, ля падножжа гары, Тарас бачыць пісьменнікаў-рэакцыянераў Грэча і Булгарына, да якіх адносіцца з іроніяй, сарказмам. Так, партрэтная замалёўка Булгарына носіць з'едлівы, выкрывальны характар:

Гляджу сабе - аж гэта сівы,

Кароткі, тоўсты, як чурбан,

Плюгавы, дужа некрасівы,

Крычыць, як ашалелы, пан.

Аўтар твора, як бачым, добра ведаў літаратурна-грамадскую барацьбу таго часу, выступаў супраць афіцыйных ідэй класіцызму, супраць ідэалізаванага паказу жыцця

беларускага сялянства, псеўданароднасці. На Парнасе Тарас трапляе ў палац, дзе жывуць багі. Гэта звычайны сялянскі двор, на якім "свінні ходзяць, сабакі, козы, бараны". Багі, адкрывае для сябе Тарас, жывуць як звычайныя сяляне, падобныя да іх. Яны вядуць гаспадарку, носяць звычайнае адзенне, ядуць традыцыйныя сялянскія стравы (кулеш, капусту, крупнік), танцуюць народныя танцы, мыюць у начоўках кашулі і порткі. Венера, напрыклад, нагадвае герою паэмы сялянскую дзяўчыну. Яна "чырвона, тоўста, круглаліца", што адпавядае сялянскаму ідэалу жаночай прыгажосці. Праўда, не зусім падабаецца яна Тарасу, бо ўвесь час круціцца перад люстэркам, дбаючы толькі пра сваю прыгажосць. Не даспадобы палясоўшчыку разбэшчаныя, схільныя да п'янства, уладалюбівыя багі (Зеўс, Бахус, Амур). І толькі да Гебы, якая вядзе ўсю гаспадарку, Тарас ставіцца з сімпатыяй і спачуваннем. З багамі Тарас трымае сябе ўпэўнена, з пачуццём уласнай годнасці. Яму ўласцівы народны гумар, уменне адчуваць прыгожае і захапляцца ім. Сваім танцам герой паэмы зачараваў, здзівіў багоў: Як стаў прыступіваць атопкам, Аж рот разявілі багі:

То ён прысвісне, то прытопне,

То шпарка пойдзе у кругі.

Калі ўжо багі захапіліся танцам селяніна, то, мусіць, неабходна звярнуць увагу на народнае мастацтва, на таленавітасць простага чалавека. Гэтая прагрэсіўная думка і выказваецца ў паэме. Просты беларус, лічыць аўтар, мае поўнае права заняць месца сярод багоў, міфічных герояў і людзей самага высокага рангу. На Парнас (і ў літаратуру) прыйшоў кемлівы, разважлівы, дасціпны, разумны чалавек. Паэма "Тарас на Парнасе" спалучае ў сабе два моманты: рэальны і казачны. Рэальнымі з'яўляюцца паляванне і служба Тараса, адносіны да яго пана і вайта, апісанне заняткаў простых людзей (як яны "хазяйства водзяць", як лапці падплятаюць, робяць рыбалоўныя сеці, як апранаюцца, што ядуць, як праводзяць вольны час). Казачнай (умоўнай) з'яўляецца сцэна пад гарой і на гары Парнас, дзе Тарас сустракаецца з вядомымі і невядомымі пісьменнікамі, літаратурнымі персанажамі, антычнымі багамі (дзеянне адбываецца ў сне). Такая кампазіцыя твора, дзе пераплятаецца рэальнае і казачнае, дазволіла аўтару смела выявіць свае адносіны да пісьменнікаў і літаратурнага працэсу, да жыцця багатых і бедных людзей. Сам жа твор нагадвае вясёлую казку: ёсць у ёй падземнае царства, незвычайныя прыгоды, здарэнні і шчаслівы канец. І гэтай казцы з слаўным палясоўшчыкам Тарасам суджана доўгае жыццё і нязменны поспех у чытачоў. Паэма з'явілася крыніцай натхнення для сучасных беларускіх пісьменнікаў. У канцы 80-х гг. была апублікавана паэма Ф. Ведзьмака-Лысагорскага "Сказ пра Лысую гару", у якой таксама ў форме дасціпнага жарту паказана жыццё сучасных пісьменнікаў.

Ідэйна-эстэтычная накіраванасць паэмы "Тарас на Парнасе". Асаблівасці жанру твора. Вобраз Тараса.

"Тарас на Парнасе" -- адзін з самых выдатных твораў беларускай паэзіі XVII стагоддзя. Якім шляхам пойдзе маладая беларуская літаратура, на якія мастацкія узоры будзе арыентавацца -- пра гэта сведчыць паэма.

Галоўны пафас паэмы заключаецца ў сцвяджэнні перадавых поглядаў на літаратуру, высмейванне псеуданароднасці і абароне сапраўднай народнасці.

Паэма сцвярджала права беларускага народа мець сваю літаратуру на роднай мове. Вобразамі і карцінамі даводзіла, што свет народнага жыцця вельмі цікавы, варты самай пільнай увагі пісьменнікаў. "Т. на П." -- твор парадыйна-сатырычны. Некаторымі асаблівасцямі ён збліжаецца з "Энеідай наываварат", у тых карцінах, дзе ў налічным плане малююцца старажытна-грэчаскія і рымскія багі. Падабенства выдавочна сведчыць пра тое, што аўтар добра ведаў папулярную ў яго час "Энеіду наываварат", працягваў яе традыцыі. Парадыйнасць паэмы мае іншы сэнс. Аўтарская сатыра ў творы скіравана не на дваранскі класіцызм, а на тыя з'явы, што перашкаджалі развіццю прагрэсіўнай літаратуры ў час напісання паэмы.

У паэме ставіцца важная, значная тэма, буйным планам паказаны галоўны герой. Тэма раскрываецца сваеасабліва, палемічна. Аўтар вядзе скрытную, але вострую спрэчку з рэакцыйнымі пісьменнікамі, што прымушае яго звярнуцца да адпаведных прыёмаў і сродкаў. Свае адносіны да літаратуры ён выказвае не прама, а праз іншасказанні, мастацкія увасабленні. Вачыма Тараса аўтар глядзіць на пісьменнікаў. Пушкін, Гоголь, Лермантоў, Жукоўскі -- характаразуюцца па-народнаму проста і выразна: "Чатыры

добрых малайцы", "прайшлі, як павы". Пісьменнікі рэакцыянеры ва ускрашанні Тараса "агалелыя паны". Выявіўшы свае адносіны да пісьменнікаў, аўтар паказвае, што робіцца на Парнасе г. зн. У літаратуры. Ён малюе карціну сустрэчы Тараса з багамі на парнаскай гары, дзе Тарас і багі выступаюць як літаратурныя вобразы-характары.

Найвышэйшае значэнне у выяўленні ідэі твора мае вобраз палясоўшчыка Тараса. Вобраз раскрываецца у 2-х планах. Яго бачым як канкрэтна-жыццёвы характар з пэўнымі індывідуальнымі і тыповымі рысамі і як вобраз абагульнена-сімвалічны. У пачатку паэмы ён характарызуецца як чалавек мяккі, пакорлівы, рахманы, вельмі старанны у адносінах да сваёй службы: ён "балота з рання да цёмнай ночы пільнаваў, за што быў у вялікай пашане у пана". У заключных радках паэмы пра Тараса гаворыцца іншае: "З тых пор Тарас ужо не ходзіць, так дужа рана па лясках". Тарас пасля сваіх прыгод-сустрэч з пісьменнікамі-нагледеўся на паводзіны паноў і змяніў свае адносіны да жыцця. На гары Парнас Тарас як асоба раскрываецца больш абагульнена, як народны характар. Ён смелы, дасціпны, здольны да танцаў. У ацэнках жыхароў Парнаса і пісьменніка Тарас выяўляе практычны розум, назіральнасць, пачуццё гумару, здольнасць захапляцца прыгожым.

Задума аўтара паэмы не абмяжоувалася задачай стварэння канкрэтнага характару простага чалавека. Яна мела на мэце выявіць адносіны да літаратурнай барацьбы, даць ацэнку літаратуры з пазіцыі народа. Гэта задача вырашаецца і праз вобраз Тараса. Яго вачыма аўтар глядзіць на пісьменнікаў і на з'явы літаратурнага жыцця. Сэнс карціны на Парнасе, калі Тарас знаходзіцца сярод багоў, можна растлумачыць як сутыкненне новага літаратурнага героя з традыцыйнымі персанажамі дваранскай літаратуры, якія выглядаюць смешнымі у параўнанні з ім. Тарас бачыцца як увасабленне народнага характару, лепшых яго рыс.

Вобразам Тараса, простага беларускага селяніна, які настойліва ідзе на Парнас, г. зн. у літаратуру, аўтар сцвяржае думку аб тым, што нараджаецца новая, дэмакратычная літаратура, якая зробіць галоўным героем простага чалавека, раскрые багацце і прыгажосць яго душы, яго характару.

Тарас як народны характар (па паэме "Тарас на Парнасе").

Паэма "Тарас на Парнасе" ўзнікла ў 50-я гады XIX стагоддзя. Доўгі час яна бытвала як ананімная. Аўтарства прысваецца В. Равінскаму, В. Дуніну-Марцінкевічу.

Літаратурны крытык Г. Кісялёў і большасць даследчыкаў лічаць, што паэму напісаў Канстанцін Вераніцын, які нарадзіўся на Віцебшчыне. Паэма з'яўляецца глыбока нацыянальным творам. Невыпадкова Г. Кісялёў назваў яе "першай літаратурнай любоўю Беларусі".

Паэма ўзнікла як мастацкае адлюстраванне літаратурна-грамадскай барацьбы, што адбывалася ў рускай літаратуры ў 40-50-я гады XIX стагоддзя. Пасля пара-жэння паўстання дзекабрыстаў 1825 года ў Расіі быў устаноўлены рэжым грубага самавольства і насілля.

Зброяй у руках перадавых шсьменнікаў была літара-тура. Пушкін, Лермантаў, Гоголь, Бялінскі выступалі за ідэі сапраўднай народнасці, каб літаратура кіравалася народнымі ідэаламі, крытыкавала загану прыгоннага ладу, падтрымлівала народ у барацьбе супраць уціску. Ад рэ-акцыйных пісьменнікаў сыходзіла іншая трактоўка народнасці. Сутнасць яе заключалася ў намаганні прыстасаваць літаратуру да праслаўлення царызму, апраўдання прыгонніцтва. Прыхільнікамі такой народнасці былі выдаўцы газеты "Северная пчела" Булгарын і Грэх.

Паэма ўзнікла не толькі на літаратурна-канфліктнай аснове. З самага пачатку ў задуму аўтара ўваходзіла і нешта большае, звязанае менавіта з яго адносінамі да народа, яго мовы, звычайў, побыту, светаразу-мення. Аўтар імкнуўся ўзвысіць не толькі геніяў

літаратуры Пушкіна, Гогаля, Лермантава, але і проста-га чалавека, яго кемлівасць, душэўнасць, уменне бачыць прыгожае. Таму ў паэме многае, звязанае з жыццём беларусаў, не высмейваецца, а ўзвышаецца.

Апублікавана паэма была ў 1889годзе ў газеце " Мннскнй лнсток ".

"Тарас на Парнасе" - адзін з самых жывапісных і камічных твораў ва ўсёй беларускай літаратуры. Гэта паэма глыбока і арыгінальна выявіла характар, жыццё, манеру мыслення беларускага селяніна, яго таленавітасць, нацыянальнае аблічча.

Гэта фантастычная паэма з умоўна-казачным сю-жэтам. Апавяданне вядзецца ад імя галоўнага героя Тараса. Тарас - чалавек дасціпны, кемлівы, сумленны ў адносінах да сваёй працы. Ён па-свойму, крыху смешна ўспрымае жыццё і тлумачыць яго на свой сялянска-практычны лад. У хітраватым, задзірыстым тоне герой расказвае пра свае неверагодныя прыгоды. Стомлены нялёгкай працай, Тарас прысеў адпачыць і заснуў. У сне з ім здараюцца неверагодныя прыгоды: уцякаючы ад мядзведзя, ён трапляе ў яму і аказваецца на тым свеце пры дарозе, што вяла на гару Парнас. Падымаючыся на гару, ён сустракаецца з вядомымі пісьменнікамі Пушкіным, Лермантавым, Гогалем, Жукоўскім, якія выступалі за дэмакратызацыю літа-ратуры, яе народнасць і гуманізм. Тут жа, ля падножжа гары Парнас, герой бачыць і пісьменнікаў-рэакцы-янераў Грэча і Булгарына, да якіх адносіцца з іроніяй, сарказмам. На Парнасе Тарас трапляе ў палац, дзе жывуць багі. Гэта звычайны сялянскі двор, на якім "свінні ходзяць, сабакі, козы, бараны". Тарас адкрывае для сябе, што багі жывуць як звычайныя сяляне. Яны вядуць гаспадарку, носяць звычайнае адзенне, ядуць традыцыйныя сялянскія стравы, танцуюць сялянскія танцы, мыюць у начоўках кашулі і порткі. Не даспадобы Тарасу разбэшчаныя, схільныя да п'янства, уладалюбівыя Зеўс, Бахус, Амур. І толькі да Гебы, якая вядзе гаспадарку, Тарас ставіцца з сімпатыяй і спачуваннем.

Малюючы вобразы багоў, іх побыт, адзенне, мову, звычаі, манеры паводзінаў, аўтар выкарыстоўвае прыём парадзіравання высокага праз нізкае.

Паэма - творглыбоканацыянальны, іробіцьяготакім вобраз Тараса. У пачатку твора Тарас выглядае пакорным, ціхім, прысяжлівым, "ён быў у ласцы шна, яго пан дужа шанаваў". Пазней зусім у інттым абліччы паўстае перад намі Тарас. Ён натуральны, без жадання прыпісаць сабе неўласцівыя рысы. Герой адкрыта алавідае, што "затросся, як асіна", калі насустрач яму выйшаў мядзведзь. Ён цікаўны, дапытлівы, лезе паглядзець,

чаму сабралася так шмат народу, чаму ўсе лезуць на Парнас, "што за шайтан Парнас такі?". Узлезшы на гару, Тарас захапляецца навакольнай прыгажосцю: "Авохці мне! Як там прыгожа! Як быццам хто намалюваў!"

Тарас умее тактоўна ўвайсці ў кампанію багоў, трымае сябе ўпэўнена, з пачуццём уласнай годнасці. Яму ўласцівы народны гумар, уменне захапляцца прыгожым. Па-свойму ацэньвае героя жаночую прыгажосць: залюбаваўся Венерай, таму што яна "чырвона, тоўста, круглаліца". У яго чыста сялянекая ацэнка прыгажосці: прыгожае тое, што здаровае. Аднак не толькі фізічныя рысы вылучае Тарас у дзябэлай Венеры. Ён любуецца яе стужкамі, якія ўплецены ў косы, а гэта ўжо эстэтычнае развіццё героя. Не губляючы пачуцця чалавечай годнасці, ён папрасіў багоў паесці. Паэт увёў гэты момант з пэўнай мэтай. Гэтым ён паказаў сацыяльнае становішча сялян. Паесці ўволю - вось чаго не хапала селяніну, вось што было яго першай марай. Гасцінна, шчыра, без прыніжэння "ўсіх падзякаваў багоў" за пачастункі і развітаўся з імі.

Я лічу, што Тарас з'яўляецца лепшым прадстаўніком свайго народа. Гэтым вобразам паэт паказаў, што галоўнае месца ў літаратуры павінен заняць мужык, таму ён і ўзводзіць свайго героя разам з перадавымі пісьменнікамі на Парнас.

Міфалагічныя вобразы ў паэме "Тарас на Парнасе"

У раскрыцці галоўнай ідэі паэмы "Тарас на Парнасе" вялікае значэнне маюць міфалагічныя вобразы. Праз усю паэму праходзіць думка аб новай літаратуры, высмейваецца кансерватызм дваранскай літаратуры і ўзносіцца талент пісьменніка.

У паэме прадстаўлены вобразы многіх багоў Старажытнай Грэцыі, як правіла, герояў высокай літаратуры. Але ў творы яны носяць рымскія імёны, бо рымляне запазычалі іх у грэкаў. Гэта Юпітэр, Веста, Венера, Амур, Бахус, Геба і іншыя.

Асноўнымі вобразамі паэмы з'яўляюцца Зеўс, Венера, Амур і Геба, якія апынуліся ў незвычайных умовах, намалюваны ў камічным святле. Зеўс у творы паказаны старым. Калі "насцябаецца" гарэлкі, то лезе на печ "грэць плечы" або скача са сваёй жонкай Вестай. Таксама ён "любіць цешыць грэшна цела". Венера, дачка Зеўса, у паэме нагадвае сялянскую дзяўчыну:

Чырвона, тоўста, круглаліца і вочы, як на калясе, Як жар, гарыць яе спадніца, Істужкі ўплецены ў касе.

Дзяўчына гэта ўвесь чае ці "маслам мажа валасы ды нечым белым твар свой беліць", ці скача "мяцеліцу". З аднаго боку, аўтар сімпатызуе Венеры як прыгажуні, а, з другога боку, паказвае яе як самазадаволеную паненку.

Амур паўстае перад намі маладым, прыгожым хлоп-цам, які толькі і робіць, што "з дзеўкамі жартуе". Але ў Амура ёсць недахоп: ён схільны да п'янства.

Аднак не ўсе багі п'яніцы і гультаі. Геба - маладая дзяўчына, якая вельмі жвавая і працавітая. На ёй трымаецца ўся гаспадарка.

Праз вобразы багоў аўтар паказаў жыццё сялян з іх станоўчымі і адмоўнымі рысамі. Багі вядуць гаспадарку, носяць звычайнае сялянскае адзенне, мыюць кашулі, танцуюць народныя танцы, ядуць сялянскія стравы. Паказаўшы такое жыццё, аўтар разам з тым звярнуў увагу на тое, што жыццё простых сялян так-сама вартае ўвагі літаратуры.

□

Вобраз палясоўшчыка Тараса (па паэме "Тарас на Парнасе").

Аўтарства паэмы "Тарас на Парнасе" доўгі час заставалася невядомьш, устанавіць яго было нялёгка з тае прычыны, што зусім адсутнічалі дакументальныя звесткі аб аўтары. Але апублікаваныя матэрыялы беларускага паэта і фалькларыста Аляксандра Рыпінскага сведчаць, што паэму "Тарас на Парнасе" налісаў у 1855 годзе ўраджэнец Віцебшчыны Канстанцін Вераніцын.

Галоўным героем паэмы "Тарас на Парнасе" з'яўляецца палясоўшчык Тарас. Слэчувальна, з гумарам малюе аўтар свайго героя - простага чалавека з народа, прыгоннага селяніна. У пачатку паэмы Тарас характарызуецца як чалавек трохі наіўны, пакорлівы, добры, рахманы. Ён добрасумленна нёс службу панскага лесніка, за што быў у вялікай пашане ў пана, пані і войта.

І вось з гэтым чалавекам адбыўся незвычайны выпадак. А здарылася тое, што Тарас, стомлены нялёгкай працай, прысеў на пняк, відаць, задрамаў, і ў сне з ім адбыліся дзіўныя прыгоды. Спачатку Тарас сустрэўся з мядзведзем і, уцякаючы ад яго, трапіў у нейкую яму. І апынуўся ён "на тым свеце", у вельмі прыгожай ваколіцы каля дарогі, што вяла на гару Парнас. Тарас быў вельмі цікаўны і дапытлівы па натуре. Таму ён вырашыў паглядзець, "што за шайтан Парнас такі?" А ўбачыў ён шмат цікавага. Падняўшыся на гару, Тарас трапіў у "панскі двор" да багоў і вельмі здзівіўся, калі ўбачыў, што багі жывуць як звычайныя сяляне. І паводзяць яны сябе па-сялянску. Наглядзеўшыся на ўсё гэта і добра пад'еўшы на Парнасе ў багоў, Тарас з дапамогай зэфіраў вярнуўся ў свой лес.

На гары Парнас, у незвычайных абставінах, Тарас як асоба раскрываецца больш

абагульнена, як народны характар. Ён смелы, дасціпны, здольны да танцаў. У сваіх ацэнках жыхароў Парнаса і пісьменнікаў Тарас выяўляе практычны розум, назіральнасць, пачуццё гумару, здольнасць захапляцца прыгожым. А пасля таго, як у час сваіх прыгод герой сустраўся з пісьменнікамі, наглядзеўся на паводзіны паноў, ён змяніў свае адносіны да жыцця.

Праз вобраз Тараса, простага беларускага селяніна, аўтар сцвярджае думку аб тым, што нараджаецца но-вая, дэмакратычная літаратура, якая зробіць сваім га-лоўным героем простага чалавека, раскрые багацце і прыгожасць яго душы, яго характару.

Паэма "Тарас на Парнасе" займае асаблівае месца ў гісторыі беларускай літаратуры. Яна з'явілася ў сярэ-дзіне XIX стагоддзя і адлюстравала вострую барацьбу розных ідэйных і эстэтычных напрамкаў. Сваім пафа-сам паэма сцвярджала народнасць і рэалізм у літаратуры. Гэтым і тлумачыцца яе выключная папулярнасць. Шырокай вядомасцю карыстаецца паэма і ў наш час.

ВОБРАЗ ПАЛЯСОЎШЧЫКА ТАРАСА Ў ПАЭМЕ «ТАРАС НА ПАРНАСЕ»

Вобраз Тараса ў паэме «Тарас на Парнасе» не аднабаковы. Памылкова думаць, што невя-домы нам аўтар хацеў паказаць толькі нейкага канкрэтнага чалавека і не болей. Хоць у пачат-ку паэмы, калі мы толькі знаёмімся з Тарасам, узнікае менавіта такая думка. Аўтар вельмі па-драбязна апісаў, што гэта за чалавек, дзе ён жыў, чым займаўся, як адносіўся да сваёй службы і як адносіліся да яго:

Што ж, чалавек ён быў рахманы, Гарэлкі ў губы ён не браў, Запгое ў ласцы быў у пана — Яго пан дужа шанавай.

Тырыня і разнапланавасць вобразу Тараса ста-новіцца зразумелай трохі пазней, калі герой апы-нуўся ля гары, што вяла на Парнас, і стаў свед-кам таго, як падымаліся туды розныя Ігісьмеюгікі. Няма сумнення, што перадавых дэмакратыганных пісьменнікаў Тарас паважае, называе іх «чаты-ры добрых малайцы»:

...Сам Пушкін, Лермантаў, Жукоўскі і Гогаль шпарка каля нас Прайшлі, як павы,, на Парнас.

І наадварот, пра пісьменнікаў-кансерватараў аўтар гаворыць з насмешкай і неадабрэннем: яны лезлі, крычалі, штурхаліся.

Праз адносіны Тараса да розных колаў Ігісьмен-1 нікаў аўтар хацеў даць ацэнку літаратуры з па-зіцый народа. І ў першую чаргу — гэта была пазіцыя самога аўтара. Бо па тым, з якой сімпа- [тыяй ён адносіцца да свайго героя, можна] ўпэўнена сказаць, што і сам ён выхадзец з на-1 рода, з сялянства.

Багі ў паэме — традыцыйныя персанажы два-ранскай літаратуры. Таму такімі смешнымі вы-глядаюць яны ў параўнанні з Тарасам, які ў па-эме — увасабленне новага літаратурнага героя.

Патрапіўшы на Парнас і апынуўшыся сярод багоў, Тарас, калі пачуў вясёлую музыку, не змог утрымацца і кінуўся ў скокі. Ды так, што:

Як стаў прытаптываць атопкам, Аж рот разявілі Багі; То ён прысвісне, то прытопне, То шпарка пойдзе ў кругі.

У гэтых радках таксама яскрава адчуваец-ца сімпатыя аўтара да свайго героя. Тарас тут — увасабленне народнага характару: вясё-лы, спрытны, здольны.

Тым, што Тарас не абмінуў Парнас, а з ціка-васцю стаў набліжацца да яго, аўтар хацеў

па-казаць неабыякавасць простага народа да літа ратуры. А яшчэ завастрыў увагу, што нара-джаецца новая літаратура, ствараць якую будзе прасты чалавек і героем якой таксама будзе ён.